

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 5.

Ljubljana, 1. maja 1912.

XX. tečaj.

Zvečer.

7. Solnčni zahod.

Kako lepo,
kako mehko
oblaki beli
plovejo
po sinjem nebu
na zaton;
tako ljubo,
tako rahlo
ovčice mi
domu gredo,
ko vabi jih
večerni zvon...

Pred njimi solnce,
njih pastir,
tja h goram
plove venomer,
za zemljo bliža
se večer...
Le malo, glej,
še solnčna obla
izmed vej
svetlika se —
in trese se,
kot trese
trepetlika se...

Zdaj, zdaj za gore
pala bo,
se v morju tam
kopala bo,
čistejša jutri
vstala bo
in novo moč,
ko prejde noč,
po svetu
razposlala bo...

J. G.

Srečni ljudje.

12. Vesel prijatelj vesele mladine.

M Rimu je živel v 16. stoletju izredno svet mašnik, ki je dosegel visoko starost — 80 let. Ime njegovo, sv. Filip Neri, vam je gotovo že znano. S svojo gorečnostjo in neumorno delavnostjo v dušnem pastirstvu, posebno pa s svojo veselo dobrohotnostjo si je ta sveti mož pridobil srca vseh dobrih ljudi, tako da se tudi o njem lahko reče, kakor o sv. Pavlu: vsem je bil vse. Od papeža dol do najpriprostejšega delavca — vse ga je spoštovalo in ljubilo. Osobito pa mu je bila mladina zaupno in otroško vdana.

Sam je bil vedno vesel in dobre volje; trudil se je pa tudi, da bi drugim napravljajl veselje. Zlasti mladega človeka kar ni mogel videti žalostnega. Če je zapazil koga, da je bil bolj otožen kot sicer, ga je takoj vprašal, kaj mu je in zakaj se drži tako čmerno; ali pa ga je rahlo udaril po licu, rekoč: »Bodi vendar vesel!«

Rad se je pridružil krdelu mladih ljudi in jih spremljal vun iz mesta na prosto ter se udeleževal njihovih iger in otroških zabav. Če mu je kdo očital, da so njegovi mali ljubljenci le preveč poskočni in glasni, je rekel: »Rad bi jim dovolil, da drva cepijo na mojem hrbtu, da le ne grešijo!«

Da, to je odlično znamenje istinito svetih ljudi: sami so srečni in žele osrečiti tudi druge. Večkrat je poudarjal in zatrjeval sv. Filip Neri, da »sveto veselje je najboljša pot, po kateri moremo napredovati v čednosti. Jasna radost krepi srce in nas stori vztrajne v poštenem vedenju; zato bi moral služabnik božji biti vedno dobre volje!« Iz lastne dolgoletne izkušnje je spoznal, da veselje pospešuje čednosti, otožnost in žalost pa nasprotuje napredovanju v dobrem.

Torej le veseli se, ljuba mladina! Vse ti je dovoljeno — slavni svetnik tako priča — le greh ne in kar navaja v greh!

13. Kateri je srečnejši?

Bogatin je bil oblečen v dragoceno obleko, ki je bila vsa olepšana z dragimi kameni in biseri. Zelo je bil ponosen na to lepoticje in nalašč se je tako postavljaj, da se je bolj svetilo in lesketalo v solčnih žarkih. Zdelo se mu je, da ga morajo vsi občudovati radi njegovega bogastva in ga blagrovati radi njegove z dragimi kameni obsejane obleke.

Pa ga sreča ubožec. Globoko se prikloni bogatinu. Ves vesel v svoji ničemurni domišljavosti vpraša le-ta ubožca: »Kaj pa hočete, dragi mož!«

»Zahvalim vas,« odvrne ubožec, »zahvalim vas prav lepo za drage kamene! Tisočkrat vas zahvalim za prekrasne drage kamene, za čudovito lepe drage kamene! Tudi za prekrasne bisere vas zahvalim!«

»Kaj govorite, dragi mož, saj vam nisem nikoli podaril dragih kamenov ali biserov!«

»To je res,« odgovori ubožec, »toda dali ste mi priložnost, da ogledujem drage kamene in bisere, ki jih nosite na svoji obleki, in tudi vi nimate nič več od tega. Imate le še trud, da jih nosite in z veliko skrbjo in bojaznijo varujete pred tatovi. V tej reči sem vendar le jaz na boljšem in srečnejši. Mirno in brez skrbi ležem zvečer k počitku, in spanja mi ne moti strah pred tatovi. Nisem li torej srečnejši, nego vi?«

Gregec — Grbec.

(Spisal Jos. Vandot.)

Ni ga lepšega pod milim nebom, kakor je zagorska senožet v rožni pomladi, Kamor se ozró oči, oj povsod sama krasota in lepota! Rože, bele in rdeče, modre in rumene, cvetó tam in se smehljajo v prijetnem solncu. Tuintam stoji grm, in z vsake njegove vejice visi sto in sto prijetno dišečih cvetov. Šumé debeli, črni čmrlji, in drobne čebele brenčé lepo po-

mladno pesem. V vas hodijo k rožnim planinskim cvetovom, da pokramljajo malo o krasoti božjega sveta. Pošumeva vetrc nalahko in božajoče, in skozi senožet žubori potoček in poje, tiho poje, kakor bi se bal, da morda premoti ta tihi čar, ki se širi nad senožetjo. Šele, ko se združi tam doli na produ s šumečo Pišenco, zažubori glasneje in pravi sestrici o krasoti, ki jo je videl gori na senožeti. Da, krasna, tako krasna je širna zağorska senožet, ko pride k nji rožna pomlad!

Tako je mislil tudi deček, ki je stopil tisti dan tam doli iz grmovja na cvetočo senožet. Radosti so se mu svetile oči, ko je preskočil potoček in je zavil po ozki, komaj vidni stezici preko senožeti. Ustavil se je tam sredi in je strmeč gledal okrog sebe. Oj, kaka lepota! Kamor se ozró oči, povsod samo cvetje. Povsod pesem, ki jo pojó drobne ptice, samevajoče na skritih vejah; ki jo pojó in črlikajo črni murni pred svojimi domki; ki jo pojó debeli čmrlji in jo šumé drobne čebelice. Oj, kaka krasota!

Dečku tam sredi senožeti so se smejale oči radosti in veselja. Dvignil je svoj klobuček in je zamahnil z njim. »Juhuhu!« je zavriskal veselo. In odmevalo je od vseh strani — od temnozelenih gozdov, ki so stali tam kraj senožeti, od belih, tihih snežnikov, ki so kipeli ravno nad senožetjo in so bili do vrha pokriti z belim, blestečim snegom.

»Juhuhu!« je zavriskal deček še enkrat in je zamahnil s klobučkom. Potem pa se je obrnil in je spel naprej. Radostno mu je bilo pri srcu. Zato pa je tudi začel prepevati s prijetnim, zvonkím glasom:

»Lepa je planinica,
kadar k nji prispe pomlad...«

Pomagale so mu ptice in tudi žuboreči potoček mu je pomagal. Naenkrat je bila vsa senožet polna petja, polna čistega, neizrekljivega veselja.

Deček pa je stopal pevaje naprej. Med travo je šel proti senčnatemu robu, kjer so cvetele najlepše šmarnice. Prijazne, modre oči je imel deček. Toda njegova postava je bila pokažena. Kajti na hrbtu je

nosil deček veliko — grbo. Majhen je bil, tako majhen, da je le še komaj gledal iz goste trave. Če bi ga opazoval kdo doli iz lesa, pa bi si nemara mislil: »Glejte ga — škrat hodi po senožeti in prepeva tako milo, da se taja človeku srce«.

A ni bil to škrat — to je bil samo Marnov Gregec. Vesel je bil tisti dan in je prepeval. Šel je tja na senčnati rob senožeti, da si tam natrga šmarnic. Domov jih ponese, da okraši z mamico oltarček, na katerem se smehlja Mati božja, kraljica zlatega maja. Iskreno molitvico pomoli tam, in Mati božja ga bo uslišala. In potem bo Gregec, grbavi Gregec, vesel, pa če ga tudi zaničujejo paglavci in ga dražijo zaradi njegove grbe. Kaj za to! Mati božja čuje vse in čuje tudi njeга, dasi je tako nesrečen, da nosi grbo na hrbtu.

In grbavi Gregec je prepeval vesele pesmi in je trgal bele, dehteče šmarnice. Velik šopek jih je že nabral, ko je umolknil kar naenkrat in je poslušal. Zdelo se mu je, da čuje polglasno govorjenje in smejanje tam gori v gošči.

»Kdo je pač tam gori?« je pomislil. Navdala ga je radovednost, in sam pri sebi je sklenil, da gre pogledat tja gor. Urno je pričel plezati po strmeh robu in je kmalu prisopihal do gošče. Ustavil se je tam, da bi se malo oddahnil. Pokukal je skozi grmovje. Takoj je zapazil na zeleni trati tri dečke. Sedeli so tam in se pogovarjali. Čurnov Jakec je bil tam, Groznikov Matijec in Slamnikov Janez. Smejali so se in so bili dobre volje.

Gregec je slišal vsako besedo. Premišljeval je, ali naj stopi na trato in se pridruži tovarišem. Toda ravno je pričel govoriti Čurnov Jakec, in Gregec je ostal za grmom in je poslušal.

»Dobro si jo povedal, Janez,« je izpregovoril takrat Jakec. »Dobro si govoril o sraki in miški. Toda poslušajta! Tudi jaz vem lepo zgodbo. Kar poslušajta me! — Živel je nekoč škrat — tam na planini pod Pirsankom je živel. Hudoben in grd je bil tisti škrat. Ponednevi se je skrival v votlini, ker se je bal, da ga solnce ne zažge. Ponoči pa je stopil na sredo planine. Raz-

grnil je veliko, belo rjuho in je nasul polno rumenih zlatov na njo. Potem pa je pričel mešati zlato, da je zvenelo daleč naokrog: cin-cin-cin... Imel pa je škrat sina, ki ga je vzel vsako noč s sabo. Všeč je bilo škratu to rumeno zlato in to lepo žvenketanje, da je neprestano prevračal kozolce in vriskal: Juh-juh! — Pač ga je svaril stari škrat, naj bo tiho. A škratec se ni zmenil za očetova svarila. Še huje je prevračal kozolce in je vriskal, da je odmevalo od vseh skal: Juh-juh! — Zgodilo se je pa, da je pasel takrat Marn iz vasi živino na planini. Pred kočjo je sedel tisto noč. Pa je slišal tisto jasno žvenketanje in tudi ono čudno vriskanje je slišal. »Da bi te koklja!« je dejal Marn sam pri sebi. Vzel je svojo ovčarsko palico, pa se je napotil preko planine. In glej — zagledal je starega in mladega škrate in tudi rjuho rumenega zlata je zagledal. »Ojoj — raca-potaca!« se je začudil Marn. Pokrižal se je trikrat. Potem pa je skočil kakor blisk k rjuhi. Za dva vogala jo je zagrabil in jo je naglo zgrnil. Oprtil jo je na ramo, pa je zbežal v kočjo. Stari škrat je zavriskal. Zbal se je in je zbežal v svojo votlino. A malega škratca ni bilo nikjer. Ko je zgrabil Marn za rjuho, je ravno prevrnil mladi škratec velik kozolec, pa se je zvrnil naravnost v rjuho. In tako ga je ulovil Marn nevedé in ga je vlekel s sabo v kočjo. — Tiste dni je obogatel Marn s škratovim zlatom. Hišo si je sezidal in je kupil veliko polja. Malega škratca je obdržal pri sebi. In mali škratec je pozabil kmalu na planino in na kozolce, ki jih je prevračal tam gori. Nadeli so mu ime Gregec. In pod tem imenom živi zdaj škratec med nami. Samo njegova grba še pove, kaj je pravzaprav Gregec. Hahaha!«

Zasmejal se je Jakec naglas in je udaril z obema rokama na kolena. Toda hipoma je umolknil in je gledal s široko odprtimi očmi v grmovje. Zazdelo se mu je, da je stopil resnično škrat iz grmovja. Kajti veje so se razdelile in kakor bi padel z neba, tako nepričakovano je stal pred njim grbavi Gregec. Iz oči so mu tekle solze, in njegov obraz je bil bled kakor stena. Vse natanko je slišal, kako se je norčeval

Jakec iz njeга. Vsaka njegova besedica ga je zbodla v srce, in Gregcu je bilo tako hudo, da se je razjokal. Ko je Jakec nehal, je stopil naravnost izza grmovja in se je bližal trati.

Uvidel je Jakec, da je bil njegov strah prazen. Zato se je zasmel vnovič in je tlesknil z rokami. »Ha-ha-ha!« se je zasmel Jakec. »Glejte, o škrtatu sem pravil, pa že stoji pred nami. Ha-ha-ha!«

»Lažeš! Ti, Jakec . . . ti lažeš!« je govoril grbavi Gregec in je jokal. »Jakec, ti lažeš . . . Čemu se lažeš in me zasmehuješ? Kaj sem ti storil žalega?«

A Jakec se je smejal vedno glasneje. Prijel je uboгеga Gregca okrog pasa, pa ga je dvignil. »Glejte ga škrtata!« je govoril in se je smejal. »Glejte ga škrtata, ki je na planini prevračal kozolce, medtem ko je njegov oče mešal suho zlato. Glejte ga škrtata! Ali ga vidite?«

In zavrtel se je Jakec z Gregcem, da je padel Gregcu klobuček z glave in da so mu padle iz rok bele, lepe šmarnice. Videl je to Jakec, pa se je smejal in krohotal še glasneje. Zaman je otepal Gregec okrog sebe. Ni se mogel rešiti iz trdih Jakčevih pesti. Videl je pasti na tla svoj klobuček; videl je, kako so se razpršile lepe šmarnice po tleh — in v duši ga je zapeklo in zbolelo tako, da je zajokal na glas. Oj, kdo bo okrasil danes lepi oltarček Matere božje, ko so se razpršile šmarnice po tleh? Oj, kdo?

In zajokal je ubogi Gregec, pa je zaprosil: »Pusti me, hudobni Jakec, oj, pusti me! Kaj sem ti naredil žalega?«

A Jakec se ni omečil. Še vedno je vrtel Gregca, pa se je smejal in kričal: »Ali ga vidite škrtatca, ki je prevračal na planini kozolce? Ali ga vidite?« — »Pusti ga, Jakec,« je dejal naposled tudi Slamnikov Janez, ko se je nehal smejati. (Konec prih.)

Veverica in škorčki.

Pomlad prihaja.

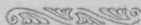
Pomladno življenje vstaja. V naša srca se seli mir in prsa se nam dvigajo. Veselo plava na obzorju solnce in pošilja svoje žarke po bregeh in po dolinah. Vsa narava je prenovljena. Vrtovi so zazeleneli, gaji zacveteli, in drevje je zašumelo v gozdu. Tuintam se pojavi na pomladnem nebu oblaček pa se zopet izgubi v veseljstvu. Ozračje je čisto in sveže. Hladna sapica zapihlja včasi po dolini in se zapodi proti smrekovim gričem. Ptice pevke letajo z veje na vejo in drobé svoje pesmi. Visoko pod nebom vesla vrana ter se spušča proti tlom.

Gozd je novozelen. Po rebu žuborí potok in hiti z nemirnimi valčki v dolino. Ob bregu stoji grm, v katerem se suče mlad vrabec in si išče hrane. Po bregovih proti solncu obrnjenih gozdov so zacveteli zvončki, belobojni kralji nove vesne. Malo više rastejo pomladanski žefrani. Smreke in bukve kipé proti nebu. Njihove vrhove ziblje piš, ki vleče s severne strani.

Vesela je dolina. Na nji leži mirna in tiha vas in sanja o novi pomladi. Na trati se igrajo vaški samosrajčniki in lovijo drug drugega. Po vasi zadoni poldanski zvon, iz vaše šole pa prihitijo mladi »učenjaki«. Solnce obseva njihove cbraze in domišljajo se nove pomladi, o kateri jim je pravil danes gospod učitelj. Na cesti vidimo voznika, ki podi svojega vranca, da bi preje došel domov.

Tudi v meni vstaja pomlad. V lepih dneh nastopajoče pomladi zahrepenim po delu in po vzvišenih ciljih, ki blestijo pred menoj v megleni dalji.

Vukovoj.

Naše igre.

2. še enkrat železnica.

Danes pa par besedi o napredku naše železnice. Mislite, da smo zmiraj ostali pri starih metlah in pri grabljah, pa da sva bila zmiraj samo z bratom

zraven? O, pri naših igrah smo tudi napredovali. Železnica ima kolesa, naše metle jih pa nimajo. Železnica vozi po lepo narejeni železni cesti, ne pa po vrtu. Vrt je postal kmalu premajhen, in zato smo prestavili železnico na cesto. Tudi vozov smo dobili kmalu dovolj, še več kot dovolj. Pri vsaki hiši imajo gotovo kak voziček z dvema kolesoma. Te vozičke so pripeljali na cesto Tinček, Tomanov Jožek, Petrov Janezek, Jurčkov Francelj, pa še več drugih. Povezali smo jih skupaj, in kmalu smo imeli celo vrsto voz.

Prva vožnja se nam je ponesrečila. No, pa nesreča izmodri človeka. Kaj pa je bilo tako hudega? V vozove so sedli naši prijatelji, mašina je potegnila, peljala hitro — oh kako je šlo lepo po gladki cesti! Na postaji je obstala, obstal tudi prvi voz — drugi pa so se postavili pokoncu in iz njih so popadali potniki na levo in desno pod vozove. Začul se je pretresljiv jok. Kako ne! Kako pa boli, če kdo pade z voza!

Nesreča ni bila ravno najhujša: smrtno poškodovan ni bil nihče. Urno smo razvezali vozove, pobrali izpod njih male ponesrečence in jih potolažili. Nato smo šli pa brž spet na delo. Vozove smo zvezali kar najtesneje skupaj, in da je bilo vse bolj varno, je tekel vselej za vozovi še en konduktar, ki je moral držati vozove »nazaj«, da se niso zaleteli drug vrh drugega.

To je bilo veselja! Kmalu smo imeli toliko voz, da smo lahko sestavili dva vlaka. Pa smo vozili gorindol od jutra do večera, in ko smo se zvečer vračali utrujeni vsak na svoj dom in šli k sladkemu in zasluženemu počitku, še v sanjah nismo imeli miru pred to železnico.

Tako je bilo včasih, ko smo bili mi otroci. Lepo, kajne. O, igre so nekaj lepega za mladino. Samo veseli morate biti pri igrah, pa pozabiti ne smete, da vas Bog tudi pri igrah vidi.

J. E. Bogomil.

V spomin svoji pridni učenki.

Gotovo bo vaše prvo vprašanje, dragi čitateljčki: Kdo je neki ta belooblečena deklica, ki gleda tako milo, pa nekam plahno in resnobno? To je moja pridna, nepozabna učenka, Zdenka Arko. Tako je bila oblečena na dan prvega sv. obhajila. Radost in miloba ji sije z detinskega lica. Ni še potihnilo v srcu veselje jutranje sreče, sreče prvega sv. obhajila; niso še popolnoma utihnili v njeni duši angelski glasi ponižne zahvale. Zdi se mi pa, da že resno premišljuje, kako bo izvršila svojo nalogo pri popoldanski slovesnosti, ki jo bodo imele prvoobhajanke, namreč deklamacijo ljubke pesmice svojega gospoda kateheta

Pot v cerkev.

Silvin Sardenko.

Samotna naša cestica,
ne zna drugam kot v sveti hram,
po cesti gre nevestica
. . . . . brez ženina.

Nevestica gorečih lic,
povej, kje skrivaš ženina,
in svatov tvojih in družic
. . . . . kaj nič jih ni.

»Moj skrbni angel, moj je svat,
nedolžnost pa družica mi,
a ženina si grem iskat
tja v cerkvico!«

Odromal še nikamor ni,
saj zvesto čaka noč in dan
tam v hišici me mramorni
. . . . . že let deset.

Njena tovarišica pa je govorila pesem »Pot iz cerkve«, v kateri veliki zvon kaj pomembno pripoveduje manjšim zvonovom, kako Jezus, božji Ženin, osrečuje svojo nevestico po prvem sv. obhajilu, ne le do groba, marveč »še čez«!

Da, tebi, ljuba Zdenka, je bila napovedana velika sreča in radost, o kateri sta tako ljubko deklamovali. Veselo si obhajala lansko leto svoje prvo sv. obhajilo;

Zdenka Arko († 14. aprila 1912.)

veselo si hodila v šolo in tam razveseljevala svojega kateheta in svoje učiteljice; vesela si še bila v četrtek 28. marcija pri obhajilu s svojimi součenkami; veselo si obhajala z ljubljenimi starši letošnjo Veliko noč; veselo si mi prinesla v sredo po Veliki noči še zadnjikrat cvetke v šolo; vesela z nasmehom si zapustila na belo nedeljo solzno dolino. Mi smo pa bili žalostni, ko smo zvedeli o bolezni pridne Zdenke. Bali smo se koj za njeno življenje, kajti Zdenka je bila vitka in šibka in bledega ličeca, kakor bela rožica. Le kadar je z radostnim srčecem pripovedovala o rožicah, ki jih je našla, in o ptičicah, ki jih je videla in slišala, tedaj so ji tudi rožice zacvetele na nežnem obrazku. Štiri dni je bila bolna naša ljubljena, in že je prišel krilatec božji po malo nevestico. Nebeški vrtnar je presadil nedolžno lilijo v rajski vrt.

Prav veliko lepega bi vam vedela povedati o vzornem vedenju pokojne Zdenke; pa naj zadostuje, da omenim le nekatere njene vrline.

Zdenka je bila jako p r i d n a učenka. Njeni zvezki, njene knjige, ročna dela in risbe so bile vedno v najlepšem redu, da jih je bilo veselje gledati. Zlasti je Zdenka lepo pisala in krasno risala in slikala. Še zadnji dan je prinesla učiteljici kazat posebno knjigo lepih predlog, ki jih je doma prerisala v svojo zabavo. Součenkam je kar na listke narisala kaj in zapisala »Svoji ljubi prijateljici I. I. Zdenka Arko«. Pa tudi učiteljici je rada predložila izdelke domače pridnosti.

Skoraj dve leti je bila Zdenka moja učenka in ne enkrat me ni žalila, ne enkrat ni bila kaznovana. Vedno je bila med pohvaljenimi, odličnimi učenkami. V zadnjem šolskem naznanilu je imela same »prav dobro«. Vkljub slabotnemu zdravju je bila vztrajna pri učenju in ni zamudila nobene naloge. Če je morala kdaj zavoljo bolezni ostati doma, je poizvedovala pri drugih, kakšno nalogo so dobile v šoli, in jo je prinesla prvi dan, ko je ozdravela.

Poleg velike pridnosti moram posebno pohvaliti njeno veliko v l j u d n o s t do vseh. Kako zaupno spoštljivo me je pozdravila, ko je prihajala v šolo. Če je le mogla, se mi je pridružila že na poti in veselo pripovedovala, kar je posebno zanimalo njeno otroško srce, n. pr.: »Gospodična, jaz imam pa doma rožico na oknu, ki sem

jo prinesla z Golovca. Okrogel cvet ima in rjavkaste barve in tako lepo perje; prosim, ali jo smem prinesiti v šolo kazat?« Ali pa mi je pravila o mali dveletni sestrici, kako ni hotela spati ali kako se je igrala in pela z njo.* Ob drugi priliki pa mi je zmagoslavno pripovedovala, koliko truda je imela z nalogo, pa jo je končno le rešila itd.

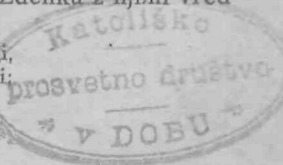
Pa tudi drugi ljudje so poznali malo prijazno Zdenko. Ko se je zvedelo o njeni smrti, so mi prišli izrekat sožalje, da sem izgubila tako ljubeznivo, srčkano učenko, ki je bila toli lepega vedenja. Posebno še so opazili, da se je obnašala v cerkvi vselej dostojno in vzgledno. To je bilo pobožnemu otroku vedno v veliko žalost, da vsled rahlega zdravja ni smela hoditi tolikrat v cerkev in k sv. obhajilu, kakor si je želela. Kako rada je pela pesmico:

»Jezusa ljubim, njemu le služim;
moje veselje Jezus le je.«

Prava bogoljubnost male Zdenke pa se je še posebno razodevala v tem, ker se je znala, dasi še v tako nežni mladosti, junaško p r e m a g o v a t i. Opazila sem včasih, kako se je dvignila v njenem srčecu nevolja ali jeza, pa le lahko je zardela, a nikogar ni žalila z jezno besedico; hitro se je premagala. — Zelo hudo je bilo mali Zdenki, če ni znala koj vsakega odgovora brez napake; včasih se je morala truditi z računstvom. A nikdar se ni vdala napuhu srca, s ponižnostjo in potrpežljivostjo je sprejemala nauke in se potrudila toliko časa, da je imela tudi iz računstva prav dobro. Vendar se ni povzdigovala čez druge, vse je ljubila. — Zato pa so ljubile součenke tudi njo. Bridko je bilo vsem, da niso smele za pogrebom, ker je umrla Zdenka za škrлатico. Zato so pa šle mesto tega k sv. maši in darovale za njeno dušo sv. obhajilo uprav tri tedne po onem dnevu, ko je še bila Zdenka z njimi vred pri božji mizi.

»Spomladi vse se veseli,
ko vsaka ptička žvrgoli;
moje srce je žalostno,
ker mora vzet slovo.«

* Tudi ta angelček se je kmalu po Zdenkini smrti preselil k sestrici v rajske višave.

Tako smo peli, ko smo bili zadnjič skupaj z našo ljubo Zdenko. — Jako ganljivo se mi je zdelo tudi to, da je naš nežni mrliček ležal na mrtvaškem odru in bil v krsto dejan — v oni beli obleki prvega sv. obhajila!

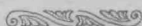
Da, žalostno je naše srce, ker je ni več med nami, pridne, nedolžne Zdenke; pa veseli nas misel, da je v oni presrečni deželi, —

»kjer mlado je vse.

Trpljenje v taisto deželo ne zna,
le tamkaj je pravo veselje doma.«

M. Štupca.

Želja.

Pozdravljen mi, zeleni gaj,
ko zopet gledam te sedaj;
pač izpremenil si obraz,
odkar te nisem videl jaz.

Pogosto tukaj sem vesel
veselo s ptičicami pel;
sedaj več pesmi v prsih ni, —
zatrle so mi jih skrbi.

O, da bi mogel še enkrat
vesel postati in pa mlad, —
da bil bi zopet kot nekdej,
Boga bi hvalil vekomaj.

Osojski.

Uganka.

(Priobčil Vekomir.)

Nadomestite številke s črkami, pa dobite:

12345 moško ime,   15423 trgovec.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Internus.)

Kako bi si moglo pet oseb tako razdeliti pet jajc, da bi dobila vsaka eno jajce, pa bi vendar ostalo še eno v skledi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)